GONDOLATOK -2003

GUMP és a mi 30 éves találkozónk

Knorr Vili írása

Váratlanul ért a hír, a becsengetés a találkozóra. A szervezők kitartó nyomozása eredményes volt. Az időzítés is kedvezően alakult számomra. Így a tervezett magyarországi látogatásom teljes mértékben egy nosztalgiautazássá vált térben és időben. Végigjártam ifjúságom állomásait.

Az előzetes e-mail meghívókban bíztatást kaptunk arra, hogy búvárkodjunk múltunkban, emlékeinkben, válogassuk ki kedvenc dalainkat, fotóinkat, történeteinket.

Hol is kezdjem? Az első reakció a döbbenet (30 év) és a homály az emlékek horizontján volt.
Mi is volt akkor, és az tényleg akkor történt-e? (68-as diáklázadások, Vietnam, Kissinger, izraeli megszállások, Deep Purple vagy Shadows, Beatles, Rolling Stones vagy ABBA, Illés vagy Omega, Kócos kis ördögök voltunk vagy Ne hidd azt, hogy tied a világ... HAIR vagy Sugar baby love...???) Nem volt időm még bele sem gondolni.

Hazaérkezve egy húsvét környéki napon bekapcsoltam a televíziót. A FOREST GUMP című filmet vetítették. Mintha csak nekünk vetítették volna. Pontosan adta annak a világnak az eseményeit, amiben mi éltünk, akkor amikor középiskolások voltunk. Láttuk a világ történéseit. Újra hallhattuk az összes slágereket. Szerencsére mi ott, Kenyérmezőn, még egy, a filmhez képest védett világban éltünk, nem kellett részt vennünk háborúkban és a világ formálásában.

Mai fejemmel érdekes volt nemcsak a képeket látni és a slágereket hallani, de a film néhány elgondolkodtató pillanatát és mondanivalóját is kiszűrni, többek között:

- Elgondolkodtál már valaha arról, mint FOREST GUMP, ki vagy mi vezérli sorsunkat?
- Vajon egy életpálya (esélyek, sikerek és kudarcok, találkozások és elválások,) erőfeszítéseid mellett és/vagy ellenére
    - véletlenek sorozata, egy hánykolódás a külső világ korlátai között vagy
    - eleve elrendelés (predesztináció), amit nem lehet kikerülni.
- Meglepő a párhuzam, mint a filmben GUMP teszi, a mi életünk is egy szakadatlan rohanás. Tényleg, a Tied is az? Rohanunk, mert erre vagyunk képesek és erre vagyunk kényszerítve úgy fizikailag, mint jelképesen is:
    - Az önmegvalósításért,
    - Az egzisztenciáért,
    - Az elismerésért
- Ne felejts, hogy egyszer Neked is eljön a pillanat, ahogy az GUMP-nak is eljött, amikor:
    - meg kell állnod, mert már nem tudod, hogy miért is rohansz,
    - már nem okoz örömet a rohanás
    - át kell gondolnod, hogy érdemes-e rohanni.
- Ha eljött a pillanat, át kell értékelned, vannak e más, fontosabb dolgok neked, mint ez a rohanás. Nekem például, éppúgy, mint GUMP-nak, talán most a legfontosabb az önmagam (normáim, értékeim és ismereteim) átadása a következő generációknak, fiamnak. Természetesen ebben is ott van GUMP egyik fő dilemmája, az a paradoxon, hogy jótevései a megsegítettekben negatív érzést gerjesztettek. Jót teszek-e vele, szükség van-e rá, és ha igen, akkor vajon az én módszerem a legmegfelelőbb-e?

Ilyen mélyreható gondolatok jutottak eszembe a Találkozó kapcsán egy filmről, ami nekünk és rólunk is szól. Remélem, hogy Te is érdekesnek találtad.
Olvasd át még egyszer, amit írtam, gondolkozz el rajta, és érezd, hogy lelki megnyugvást találsz.
Ha megtaláltad, akkor élvezd sokáig.
Ha nem, akkor Neked még bizony egy ideig rohannod kell. Addig is, jó rohanást …

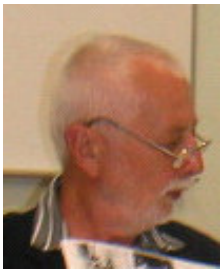

TABLÓ

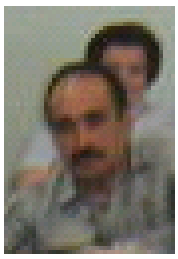

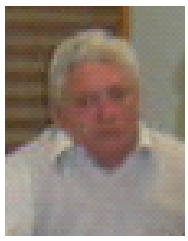

Ági Sándor o.f. Áy József Balogh Károly Barhó János Budai Balázs

Bognár Géza Bognár Zoltán Csordás László Erős László Fülöp Ferenc Gyuricza Sándor

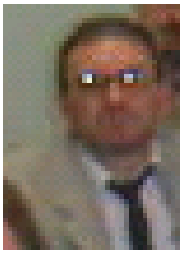

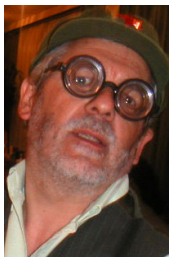

Illés László Jillich Róbert Kátai János Knorr Vilmos Kovács László Kucsera László

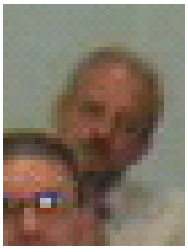

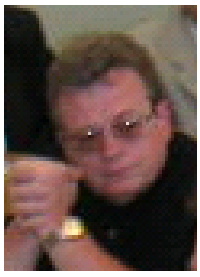

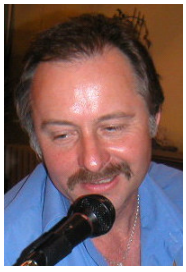

Miskei Sándor Pilling Zoltán Répási József Répászky Géza Szloboda László Tauber György

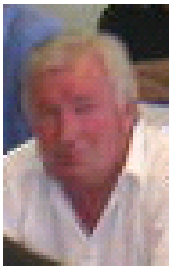

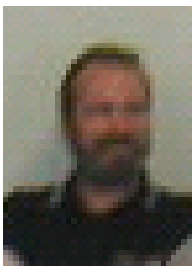

20003

Tisóczky István Tóvizi Imre Tyukodi Imre Vargha Béla Varga János o.f.

ISKOLÁ(I)NK – **(megemlékezés 2003-ból** a 30-as találkozó kapcsán Knorr Vili tollából)

Ha egy angol megkérdené ezekről a képekről, hogy **„What a HELL is this?”**,
akkor, 30 évvel az Érettségi után, nyugodtan elmondhatjuk, hogy ez mégsem a POKOL (amit akkor igaz néha úgy éreztünk), hanem a mi középiskolánk, amit csak HELL-nek hívtak, hiszen nevét Hell József Károlyról kapta.
Igen, múlt időben kell beszélni róla. Sajnos nem létezik többé. Nem tudja követni a többi híres iskolák példáját, több száz éves tradícióra nem tehet szert. Mi, egykori diákok és tanáraink sem lehetünk többé azon a képzeletbeli dicsőséglistán vagy szoborparkban, ami egy rangos intézményhez tartozik.

A következő fotók az iskolánkat örökítik meg 2003-ban. Ki tudja, legközelebb látjuk-e még?
A világ változik, ki tudja hová alakul, mi lesz ezekből az épületekből, ha már iskola nem lehet?
Mi lesz belőled iskolánk? Mint a bibliában, átveszik a tudás-templomát a kufárok? Leszel egy, a sok bevásárló központ közül? Vagy talán itt is lakópark épül 24 órás portaszolgálattal?
Miért zár be egy iskola? Nincs rá szükség? Reméljük, hogy a „brüsszeli” Európa egyszer ráébred arra, hogy nemcsak a budget-orientált terv-gazdasági irányvonal, a rövidtávú megtérülés a fontos. Egy képzettebb, intelligens, vállalkozó munkaerő viszi előbbre a világot. Úgy legyen.

Ebben az épületben kezdtünk. Itt felvételiztünk.
Itt tanultunk elsőben többek között kémiát Ági Sanyi bácsitól, történelmet Sárossy tanár „elvtárstól”, akinek szavajárása volt „hülye vagy piam, menj helyre”.
Itt küszködtünk a matematikai feladatlapokkal és Mihalovics (Paci) tanár „elvtárssal”, valamint az ábrázolóval.
Következő évtől a Felsőfokú épülete lett.
Itt volt a 30-éves találkozó osztályfőnöki órája.

Ez az épület volt az első kollégiumunk,
Itt tanultuk a társadalmi beilleszkedés első lépéseit.
A családi tűzhely parazsát nevelőtanáraink szították tovább. (Kégel Tamás, Porubszky László, Dombrádi József,…)
Következő évtől ez is a Felsőfokú épülete lett.
Itt volt a 30-éves találkozó vacsorája és a buli.

Ne feledkezzünk meg a műhelyről sem. Az időnk 20%-át itt töltöttük reszeléssel (Szabadi, Hetényi), hegesztéssel (Nedőczy), esztergályozással (Cseszka).
és vizsgamunka készítéssel.
Az épület előtt volt a 100 m-es futópálya.

Másodiktól új iskolában folytattuk.
Biliárd, ping-pong, étterem, könyvtár…
És „kedvenc” tanáraink többek között: Búza (anyag), Kadosa (magyar, történelem), Ildi néni (magyar, orosz),Koós (gépelemek), Gárday (matek), Kornreich (elektro), Varga(vegyipari gépek)
Itt érettségiztünk. Most elzárt terület.

TALÁLKOZÓ 2003 .....Hát igy nézünk ki...? Knorr Vili írása

Ebben a cikkben óvakodni fogok mélyebb gondolatokba merülni. Ha mégis ilyenre vagytok éhesek, akkor ajánlom más írásaimat. Most azonban rólunk, rólatok fogok írni. Arról, milyen benyomást keltettetek vagy nem keltettetek bennem. Ezek a saját nézőpontomat tartalmazzák. Úgy gondoltam, hogy tükröt tartok nektek. A látszat természetesen csalhat. Ha nem ismertek magatokra, akkor vegyétek úgy, hogy görbe tükörbe néztetek, olyan görbébe, mint az én hátam. Nevessetek rajta egyet, hiszen sértő szándék nincs benne(m).

Ismét összejöttünk. Nekem ez volt a második. Úgy látszik egyszer 15 évenként csak sikerül részt vennem. Az összegzett benyomásom: jó volt ott lenni közöttetek. És most a részletek:

Igen, ez egy csendélet rólatok 2003-ban. De hol van itt csend? Éppúgy nincs, mint 30 évvel ezelőtt. Igaz, most volt miről beszélni: a jelen „mi van veled" kérdéseitől az elmúlt 5, 10, 15, 20, 25, 30 év eseményein át az „emlékszel arra még" típusú, együtt átélt diákkori történetekig.

Elnézve a képet azt nem mondhatom, hogy elmúlt felettünk az idő, csak azt, hogy múlik.
A külső jegyeket tekintve vannak változások. Ezeket döntően a gének befolyásolják, de némi hatást az életmód, az életpálya stressze és a (káros)szenvedélyek is jelentenek. Ennek ellenére a társulat fiatalabbnak tűnik, mint azt az életkor diktálná. Szemtelenül fiatal maradt Pilling Zoli, Fülöpke, Gyurica Sanyi, Erős Pici. Kortalan maradt Barhó Jancsi, Kucsera Laci, Balogh Karcsi, Vargha Béla és az Imrék, Tóvizi és Tyukodi. Répási Józsi arca a diplomázó Répási Jocó arca maradt. Illés Lacit kapásból országgyűlési képviselőnek tituláltam. Igazi vállalkozó megjelenése Szloboda Lacinak van. Kissé fáradt manager benyomást keltettek a Robik, Áj és Jillich. Kátai mester népi táncos bajszával filmrendezői pályára is jelentkezhetne. Répászki Gézáról Máté Péter jutott eszembe. Bárcsak ő is úgy tudna énekelni, akkor most lenne egy dedikált CD-m is. Miskei Sanyi is komoly volt, mint egy főosztályvezető. Reméljük, hogy a nullához konvergáló nikotin behatás a jelenlegi egészségi állapotát a következő 30 évre konzerválni tudja. Ezt kívánom ezúton is neki és Jillich Robinak. Csordás Laci volt az egyedüli, akit nem ismertem meg. Talán mert ő az egyetlen nyugdíjasunk? Áá nem, azért nem olyan öreg Ő azért még. Tisó-nak bizony vigyázni kell a vérnyomásásra. Budai Balázs, hogy csinálod, fehér haj és „sörtekintély"? A bajor sör kifakítja a haj színét? Bognár Zoli sem változott Mimikája, mozdulatai most is a régiek. Bognár Géza elegáns volt, mint egy hazatérő „Olimpikon" a fogadáson.

Ami megjelent tanárainkat illeti: Ildi néni és Varga Jancsi hozzánk fiatalodtak.
Ági Sanyi bácsi 75 évével, kedves, halk szavával nyugodtan pályázhatna az Öreg halász szerepére, tudjátok Hemmingwaytől, aki tanította a fiút az élet küzdelmeire és a nem várt csapások elviselésére azzal a mottóval, hogy „ ... az Embert el lehet pusztítani, de legyőzni soha ...” (Emlékszel, megfogták a nagy halat, de csak a csontvázát sikerült partra vonszolni.)
Előfordult már ilyen eset veled is?
Jó volt találkozni Kégel Tamással és Porubszky Istvánnal is.

A találkozó most is osztályfőnökivel kezdődött. Nem megrovással csak órával. Még talán csengettek is. Előkerültek a tervezett emlék-könyvünk példányai. Ez segített elmerülni a múltban.

Ezután a személyes beszámolókra került sor. Ki-ki beszélt, ami eszébe jutott: az életéről, családjáról, karrierjéről, sikereiről és gondjairól.
Ezekből következik egy kis összeállítás. Valószínű, más másként látta, ha le is írta, érdekes lesz elolvasni azt is.

De először egy szomorú kötelezettség, megemlékezni elhunyt társainkról, Szilágyi Mikiről és Slavóról. És ne feledkezzünk meg az „igazolatlanul távol maradottak”-ról, Benedek Sanyiról és Hundzsa Gyuriról. Reméljük következő alkalomra sorsuk egyenesbe jön, és ők is emelt fejjel csatlakozni fognak hozzánk. Az igazoltan mulasztóknak, a Jenciknek (Lukács és Szekér) is kívánok minden jót.

Most pedig áttérek azokra a gondolatokra, amelyek megragadtak bennem.

Meglepő volt, hogy többnyire mindenki szívesen beszélt szakmájáról, arról amit csinál.
Páran maradtunk csak a tanult szakmánkban Répási Józsi, mint tervező, a Jancsik, Barhó és Kátai az egykori KÖGYÓ-ban tarják a frontot, Knorr Vili Hollandiában tervez olajfinomítókat a világ minden tájára. Sikeres vállalkozó lett Szloboda Laci, a búvár szivattyúk hazai atyja és szállítója. Bognár Zoli is nagy fába vágta a fejszéjét, amikor fakereskedésbe kezdett. Kovács Lacinak is bejött az állványok készítése márkás termékek részére. Igy őt is kérdőre lehet vonni, ha egy feleség elcsábul a boltban és kiköltekezik. A kereskedők sora azonban nem lenne teljes Gyuricza Sanyi, Illés Laci és Miskei Sanyi nélkül. Hogy az üzletelők sorát folytassam, ott van Vargha Béla üzletkötő/bróker/biztosítási tanácsadó és Tauber Gyuri, aki söreladás mestere. Van néhány managerünk is: Fülöp Feri például az Ikarusznál kapott szárnyakat. Csak ne emelkedj túl magasra, az veszélyes lehet, volt már rá példa. Répászky Gézát sem kellett bevinni az erdőbe, ment ő magától a Pilisi Parkerdőbe. Jillich Robi magára vette sok ezer esztergomi gondját. Egyetlen katonánk már megkapta az obsitot, őrnagyként nyugdíjazták. Láthatóan nem volt jó hatással rá. Lehet, hogy mi is igy fogjuk megélni a nyugállományt? Szerencsére Lacinak vannak elképzelései a továbblépésről. Sok sikert hozzá.
Erős Pici maradt a dob mellett. Bognár Géza is tovább viszi művészetét és műkereskedését kiegészitve egy sportiskolával. Közelebb lennék, talán még én is beiratkoznék hozzá.

A szakma mellett életünkben fontos szerepet kap a szabadidő eltöltése is.
Ezek közül kiemelkedik az építkezés/felújítás. Szinte mindenki csinálta vagy még most is csinálja ezt. Ki-ki az elsőnél, a másodiknál vagy a sokadiknál vagy már az üdülőnél tart.

A társaság fittnek mondható. Sokan sportolnak. Váratlan, de nem meglepetés Bognár Géza sikere és bajnoksága Kick-boxban. Gratulálok. Ez az akaraterő győzelme mindenképpen.

Emellett van más extrém sport hobbyja is Gézának, mint a búvárkodás. Itt jegyzem meg, hogy egy valamiből biztos sportot űz és csúcsot is javít közöttünk, az az ízes magyar beszéd, de olyan, hogy még a kocsisok is elszégyellik magukat.
A vizes sportokat többen is kedvelik. Miskei Sanyi vitorlázik, Tauber Gyuri a szeretne vitorlázással foglalkozni, szelet fogni, vagy legalább üzletelni. Knorr Vili kajakozik és evez rendszeresen. Az osztály tagjainak kedvelt szabadidőtöltése még a sízés, a tenisz és utazás is. Futballistáink is, mint Tüske még mindig rúgják a labdát.

Az osztály egészségi állapota jó. Néhány megjegyzésem azonban van, most igaz nevek nélkül, az vegye csak magára, akinek az az inge. Dohányosainkon látszik legjobban az idő múlása. Javaslom én is, mint orvosaik, hogy jegyezzék elő az 50-dik, 60-dik éves találkozót is, és csökkentsék a napi méreg adagot. Másik észrevételem a túlsúly. Erre nincs gyógyszerem, talán a mozgás. Jómagam is kibillentem már az egyensúlyból, amikor magas szívveréssel kellett otthon maradnom. Ennek is van gyógyszere, pihenni és meggyőzni magadat, hogy nem mindent neked kell megoldani, és ha mégis akkor azok megvárnak.

A találkozó csúcs élménye nekem az érzelmek nyitása és őszintesége volt. Azt láttam, hogy nektek is fontos érzéseitekről beszélni. Akkor is ezt tettétek, ha éppen ki nem is mondtátok. A hangsúlyban benne volt minden. Bele tudtuk élni magunkat a másik helyzetébe. Ez ritka esemény. Nem voltak viták, nyitottak voltunk meghallgatni a másikat. Nem adtunk tanácsot, csak végighallgattuk egymást. Nem voltak viták a pártálláson, világnézeten sem.

Az érzelmek nyitása a visszaemlékezéssel kezdődött, a beleéléssel saját múltunkba. Ebből azután már könnyű volt átlépni a külvilág felé. Mire emlékszek? Az iskolai történetekre,
a szerepek és normák átértékelődésére, Bognár Zoli megemlékezésére Mikiről, Bognár Géza kiegészítésére Miki tragédiájáról, a sikeres pályákra (Fülöp, Bognárok,...) küzdésre, kudarcokra és padlóra kerülésekre, felégett üzletre (Gyuricza), egy obsitos kesergésére és terveire (Csordás), váltásokra (Varga Jancsi o.f.), boldog házasságokra (Szloboda), és elválásokra, gyermekeink (és unokáink) sikereire (Tyukodi), Tüske lelkészeket lepipáló szívhez szóló beszédére.

A találkozót összegezve, igen fontosnak találom, hogy a részvételi arány ilyen magas volt.
Ami ennél is fontosabb, hogy az évek nem törtek össze, ki- ki megtalálta helyét a világban és szerettei körében, újra tudott kezdeni, ha kellett, tervekkel és erővel teli elkövetkező évekre. Ami szintén feltűnt nekem, hogy értékrendünk közeledett. Hasonló cipőben jár(t)unk, (meg)küzd(t)ünk az egzisztenciáért, tapasztalatokat szereztünk, bölcsebbek lettünk. Az osztály, úgy érzem, jobban együtt volt, mint valaha. Ebben a szellemben kívánok sikert és egészséget mindannyiótoknak a következő találkozókig.

Vili

U.I.: Olvastad már másik cikkeimet is? Legközelebb te is megosztod gondolataidat?

A BULI - 2003-ban.

Knorr Vili összeállítása

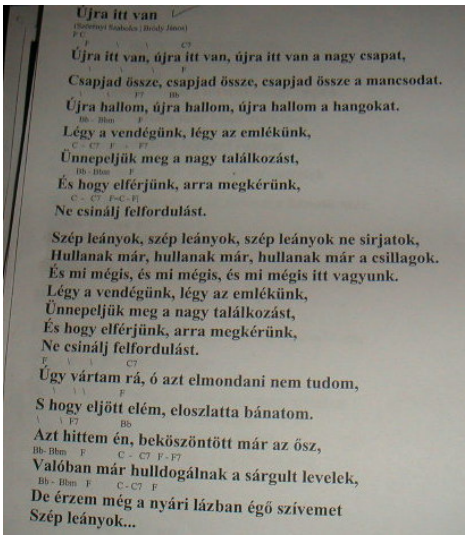

Újra itt van

Újra itt van, újra itt van, újra itt van a nagy csapat,
Csapjad össze, csapjad össze, csapjad össze a mancsodat.
Újra hallom, újra hallom, újra hallom a hangokat.
Légy a vendégünk, légy az emlékünk,
Ünnepeljük meg a nagy találkozást,
És hogy elférjünk, arra megkérünk,
Ne csinálj felfordulást.

Szép leányok, szép leányok, szép leányok ne sirjatok,
Hullanak már, hullanak már, hullanak már a csillagok.
És mi mégis, és mi mégis, és mi mégis itt vagyunk.
Légy a vendégünk, légy az emlékünk,
Ünnepeljük meg a nagy találkozást,
És hogy elférjünk, arra megkérünk,
Ne csinálj felfordulást.
Úgy vártam rá, ó azt elmondani nem tudom,
S hogy eljött elém, eloszlatta bánatom.
Azt hittem én, beköszöntött már az ősz,
Valóban már hulldogálnak a sárgult levelek,
De érzem még a nyári lázban égő szívemet
Szép leányok...

Újra itt volt a nagy csapat. Ki mire gondol… Én elsősorban az osztályunk közösségére gondolok, amelyet az idő csapattá érlelt.

Furcsa érzés. Elmentünk a meghívásra, vendégek voltunk a saját ünnepünkön, emlékeztünk…
Ezért köszönet a szervezőknek és a résztvevőknek.

Az est hangulatát természetesen a **Box** együttes fellépése tette teljessé. Igen, Ők is egy nagy csapat. Számomra különös érték látni embereket, akik hivatásuk mellett valami kiemelkedőt képesek nyújtani, látni a lelkesedést, a kitartást, a fellépés mögötti láthatatlan munkát, a csapatmunkát. Szuper… Ezt éreztem, amikor elindult a zene. Borsózott a hátam tőle.

Igen, Ők azok, a **Box**. 30 év után ismét együtt.
Tauber (gitár), Erős (dob), Bognár G.(gitár), Gyuricza (bass-gitár), Csordás (gitár), a kispadon Kátai (dob), Barhó(ének).

A repertoár: Illés, Omega, Koncz Zsuzsa, Neoton… Animals…
Remélem a teljes listát valaki papírra teszi és a számok letölthetők a www…-n.

A csapat kiegészült alkalmi művész énekesekkel is. Felismeritek Őket?

A zenészek keményen dolgoztak. Ráadásként eljátszották az egész repertoárt.

Csori, tényleg nem volt rákötve a te köldökzsinórod az erősítőre?

A közönség is jól érezte magát, ki-ki tánccal, hallgatással vagy csevegéssel töltötte az időt.

Remélem Ti is jól éreztétek magatokat. Bizonyára szívesen fogtok emlékezni rá.
Nem csináltunk felfordulást… Csak néhány külföldi szállóvendégnek okoztunk álmatlan éjszakát, és nekem, most amikor megírtam ezt az összeállítást. Kiheverjük… A következő bulik reményében… minden jót… mindannyiótoknak.

Magyarország 2003 30 éves Érettségi találkozó Knorr Vilmos irása

Látszólag semmi köze ennek a cikknek a mi találkozónkhoz. Mégis úgy érzem, érdemes papírra vetni gondolataimat. Talán majd harminc-negyven év múlva, jó lesz ismét visszatekinteni hol voltunk ma, akkor 2003-ban.

Természetesen én, mint kívülálló másképp ítélem meg az ország helyzetét. Talán több nosztalgiával, talán kevesebb keserűséggel, a mindennapok pusztító hajszájától kevésbé gyötörve. Én úgy vagyok, mint a távoli rokon, aki úgy köszönti rég nem látott unokaöccsét, hogy "...de nagyra nőttél, ...de nagyon meg változtál,... egész felnőtt lettél, ...rád se lehet ismerni..." A szülő és aki együtt nő a gyerekkel, szinte észre sem veszi a fejlődést.
Ezen kívül az is fontos, hogy van összehasonlítási alapom.

A másik oldalon pedig ott áll az, hogy az én képem nem lehet teljes. Turista vagyok az országban. Nem élem át a jövőteremtés vagy más szemszögből mondva, a túlélés nehézségeit.

Az elemzésemet a külsőségekkel kezdem. Összegezve, egyszerűen lenyűgöző a változás.
Az európai fejődést vastagon túlszárnyalva, sok tekintetben már előbb jár az ország.
Ott vannak a hatalmas bevásárló központok. Az épületek igényes stílusban készülnek, vagy lesznek felújítva. A típustervekből kinőttünk. Lakóparkok, villák, paloták épülnek. Fejlődik az infrastruktúra, épülnek az utak, hidak, autópályák. A vidék is kapaszkodik, eredménnyel.
Az utakon korszerű autók száguldanak. Bankokból, pénzkiadó automatákból is van elég.
A mobil kommunikáció is fejlett, igaz még belső verseny nélkül, így drágán.

A külsőségeknél azonban fontosabb az emberek pozitív viszonyulása a helyzethez.
Él bennük a küzdés, a továbblépés vágya. És ehhez többnyire meg is van az erő és kitartás.
Elviselhetetlennek tűnő kölcsönöket vesznek fel és fizetnek vissza. Építenek, költöznek, felújítanak, beruháznak, vállalkoznak.
A szolgáltatások az európai szint felé közelednek, a szerelőnek is van megfelelő ékszíj az autójában, mosolyog, de még tiltakozva elfogad egy feketére valót.
Minden megkapható.

A dolgoknak természetesen vannak árnyoldalai is. Az emberek rohannak, türelmetlenek, elkeseredettek, néha kilátástalannak érzik a helyzetet. Ez hová vezet? Sehova. Vagy az értelmetlen előzésekbe és frontális ütközésekbe. Ezt tanúsítják a fejfák az utak mellett. Sehol Európában nem található ennyi intő jel. Legyetek óvatosak.

Két tény hagyott maradó nyomot bennem mostani látogatásomkor.
Az egyik, a West-end a Nyugati Pályaudvarnál. Gyönyörű létesítmény. Üzletek és éttermek kavalkádja fantasztikus választékkal. Igazi bevásárló és kiránduló központ, sétáló utca, korzó. Az árszínvonal is kedvező. Kombinációja az újnak és hagyományosnak, a nemzetközinek és a magyarnak. Kultúrált és ízlésfejlesztő. Ég és föld a különbség a szemközti kocsmához képest.
Nem is beszélve a munkalehetőségről.
Csak így tovább, még számtalan hasonlóra lenne szükség.

A másik, ami megdöbbentett, az új Nemzeti Színház. Egyszerűen csodálatos. Egy igazi műalkotás. Ilyen épületet nem építenek sehol Európában. Mi az, ami megfogott? Az építészeti finomságok, a kivitelezés igényessége, a külső és belső díszítések, lépcsőházak, faragások, stukkók, kivilágítás, az anyagok és formák harmóniája. A műszaki megoldások.

Az épület elhelyezkedése ideális. Hely van egy új központ kialakítására. Szeretném, ha a Duna-part ilyen kaliberű létesítményekkel lenne tűzdelve legalább Paksig.

Látva az épületet és a hozzátartozó parkot, nem lehet szótlanul elmenni az üzenet mellett.
Igen, ott van az üzenet, nekem, neked és mindenkinek. Hajózunk az élet vizén, ahol kultúrák süllyednek el vagy lettek elsüllyesztve. Mai nagyságunkat a múlt dicsőségéhez mérd és alakítsd. Adj tiszteletet a múltnak, égesd az örök lángot. Táplálkozz belőle.

A szobrok a művész panoptikumban megindítóak. Jó ismét találkozni velük, mint ha élnének, Akkor is, ha annak idején már untuk őket. Átéled a pillanatokat, amivel maradandót alkottak, amivel kiérdemelték, hogy ide kerülhettek. Velük együtt Te is ismét fiatal leszel. És talán belegondolsz, vajon van-e valami, amiért az utókor egyszer neked is emléket állíthat…

Ott van egy furcsa építmény is. Egy emelkedő spirál. Vajon miért tették oda? Egy játék és jelkép. Ha elindulsz, Te is eljutsz oda, a csúcsra. Igaz, jó pár kört le kell még addig írni. Néha eltűnsz ugyan előlünk, de ha előkerülsz ismét magasabban leszel és tudsz mosolyogni.

Zseniális. Ezt a parkot mindenkinek látnia kell, és erőt kell vennie belőle, mire vagyunk képesek. És nem csak magunknak, de a következő generációknak.
Ilyen beruházások csak a legnagyobbakkal hasonlíthatók, Széchenyi munkásságával, a Lánchíd építéssel és a Millennium egykori pezsgésével. Hogy mennyibe került, az utókor biztos sohasem kérdezni. Talán mégis szükség lenne egy világkiállításra, vagy egy Olimpiára?

Remélem, hogy egyre többen látogatják az ilyen helyeket, fogják a rejtett üzeneteket.
Talán akkor jobb lesz. Kevesebb lesz a széthúzás.

Nos, így láttam a helyzetet 2003-ban.

EURÓPA 2003-gondolatok

A mi 30 éves találkozónk Knorr Vilmos írása

Ez a cikk is része annak a sorozatnak, amit a 30 éve érettségi találkozónk alkalmából állítottam össze. Természetesen ismét szubjektív, az író pillanatnyi nézőpontját tükrözi.
Ez egy játék, amelynek célja az, hogy rögzitsen egy helyzetet, egy jövőképet, amit majd 30-40 év múlva közösen kiértékelhetünk.

A cikk másik aktualitása ennek az írásnak az, hogy Magyarország ott áll az Európai Közösség kapujában tele reményekkel és kétségekkel. Mi fog ebből kijönni? Én magam 13 éve ebben az Európában élek. Erről a tapasztalatomról fogok itt mesélni. Erről az idő rövidsége miatt a találkozón nem tudtam beszélni.

Az ember egy szociális lény. Egyedül nem megy, valahová mindig kell tartoznia. Még a kirekesztett vagy visszahúzodó is kapcsolatban marad a külvilággal. Minden mozdulat, tevékenység és a vágyak egy közösségen belül realizálódnak. A sikerek, kudarcok mindig viszonylagosak, a környezet tükrözi azt. Az ehhez való viszonyulás döntően meghatározza az egyén érzéseit, ami aztán a hajtóerőt adja.

Ugyanígy, egy ország életére is döntő befolyással van a környezet. Most ez éppen a közös Európa. Kevés választási lehetőség van. Talán a legbölcsebb most, kihasználni a kedvező áramlatokat. Jobb lesz-e? Azt csak az idő fogja igazolni.

Európa szép, kitárulnak a határok, szabad lesz a munkavállalás és tanulás, ugyan azzal a pénzzel fizetünk… Az emberek egyenjogúak, egyenlő tiszteletet és anyagi megbecsülést kapnak… így jó úton vannak a tökéletes önmegvalósítás felé… Mind ígéretesnek hangzik.
Orwell Állat-farmját olvasva megtanultam, hogy az egyének karakterük szerint csoportosíthatók. Ez a karakter alapvetően meghatározza az egyén társadalomba beilleszkedését és az ott elfoglalt helyzetét. Ez utóbbi azonban többnyire független a társadalom fajtájától.
Aki megtalálta helyét az egyik rendszerben, hasonlóképp meg fogja találni azt a másikban is.
Én azonban nem felejtem Orwell meséjét arról sem, amikor egy új Malmot építettek. Voltak egyesek, akik hirdették az új igét, mások húzzák az igát…, de egyszer eljött az idő, amikor egyesek az egyenlő jogok mellett mégis több jogra tettek szert. Jobb lesz az új malomban?

Amit pozitívnak látok, az a kitárult világ, a tér, a gondolatok, az önmegvalósítás szabadsága… A paradox dolog ebben az, hogy ez a szabadság egyben egy korlát, ami folyamatosan aláássa, pusztítja az önmegvalósítást… Lefordítva: ez egy kibékíthetetlen ellentét. Az egyik egyén szabadsága ott végződik, ahol a másiké kezdődik. Ez pedig nem más, mint egy embertelen harc. Emlékszel: „…szabadság, itten hordozzák véres zászlóidat…” A szabadságra hivatkozás sajnos ma erősebbnek tűnik a másik iránti tiszteletnél, a másik jogainak elismerésénél. Ez az élet minden területén megfigyelhető: a politikában, a munkahelyen, a családban. Megnyilvánulásai a türelmetlenség, a veszekedések, erőszak, bűnözés, visszaélések, sikkasztás és korrupció… Remélem, hogy te is szerencsés vagy, és csak az újságban olvasol ilyeneket.

Mit tud Európa ez ügyben tenni és mikorra várhatók az eredmények? Nem tudom. Talán közülünk, vagy utódaink közül is eljut valaki arra a pódiumra, ahol szót emelhet ez ügyben. Ahol nem csak a tervgazdaságot határozzák meg, hanem a jövedelmek igazságosabb újraelosztását, a szociális hálót, a jog- és versenyegyenlőséget, az áldozatok jogsegélyét, a testi és lelki fejlődést és gondozást… Van még mit elvárni (és tenni).

Ennyit mára a nehéz gondolatokból, búcsúzóul és útravalóul marad a Madáchi idézet:
Ember, küzdj és bízva bízzál… Sok erőt hozzá!